

ar trolarar, Mars, Neptunus og Uranus, og hetta vóru allir roktrolarar.

Varnik sigur, at teimum vantaðu flekjarar umborð á Mars, og allir sumbingarnir sluppu við.

– Hetta var ein síðutrolari. Vit fiskaðu um náttina og lógu stillir um dagin. Um náttina varð blóðgað og syrgt fyri, at trolíð kom útaftur. Um morgnarnar var dekkið fult av stórum toski og upsa. Tá flaktu vit allir, eisini maskinmeistari og kokkur. Slíkar dagar stóðu einir 12 mans og flaktu. Vit fiskaðu á Selvágssbankanum, og alt var stórir og góðir fiskur. Tá tað gekk best, mundu vit fáa eini 300 tons í saltfiski í lastina eftir einari viku.

Hann sigur, at um summaríð vóru nógv færri mans umborð á trolarunum, tí tá vóru teir á ísfiskaveiði, og tá var ikki brúk fyri flekjarunum.

– Áðrenn eg fór heim til Føroya aftur hetta árið, var eg eitt nú við sildabáti av Akranesi. Vit fiskaðu á Norðurlandinum, men tað gekk einki serligt.

Varnik sigur, at tá hann kom heim til Føroya um heystið, hevði hann 18.000 kónur í hondini.

– Heim komin fór eg inn í Føroya Banka at seta pengarnar inn. Tað var ein ung genta, sum tók ímóti mær í bankanum, og eg minnst, at hon rádnaði, tá hon sá allar pengarnar, eg hevði við mær.

Hann vísir á, at um hetta mundið vóru línubátarnir byrjaði í Føroyum, og tá var ein góð árs-løn einar 5000-6000 krónur um árið.

– So góð var fortjenasta í Íslandi um hetta mundið í mun til í Føroyum, leggur Varnik aftrat.

Fór aftur til Íslands

Í januar í 1965 fór Varnik Niclasson yvir aftur í Vestmannaoyggjarnar. Hann hevði ongan skipskjans, tá hann fór, men tað var nógv arbeiði í oyggjunum um hetta mundið.

– Tað vóru einir 100 bátar her tá, men flestu bátar vóru mannaðir, og tí gekk tað eitt sindur striltið at fáa kjans, men tað eydnaðist til endans. Eg fekk kjans við einum snuriváðsbáti. Vit vóru fyra føroyingar við bátinum, og vit gjørdur tað heilt einastandandi gott. Skiparin var íslendingur. Vertíðin byrjaði í januar og vardi til mai. Vit gjørdust nógv besti bátur í oyggjunum hesa vertíðina.

Hann sigur, at árið eftir hevði skiparin ein størri bát, og tá fóru teir eisini at salta umborð. Varnik var í eini trý ár við hesum bátinum, og tað gekk óføra væl.

– Eftir hesi árinu fór eg við einum 95 tons stórum stálbáti, sum kom úr Eysturtýsklandi. Tá báturin kom, fór eg oman á bryggjuna við Marionnu at vísa henni hetta stásiliga fiskifar. Hetta var eftir tåtiðini ein væl-útgjørdur bátur, og hann hevði eisini radara. Tað høvdu hinir ikki, sum eg hevði verið við.

Varnik vísir á, at ein maður av Bakkafjørðinum, sum hevði siglt saman við hesum skiparanum í eini 10 ár, var farin av. Hann ynskti at vera heima hjá mammu síni, sum var vordin sjúk.

– Skiparin stóð nú knappliga og vantaði ein mann. Hann kom yvir til mín og bjóðaði mær kjans, og eg tók av. Hetta var ein rættligur rokskipari, og eg var saman við honum í eini sjei ár, leggur hann aftrat.

Aftur til Marionnu

Meðan vit sita og skifta orð aftur við kaffi og góðum køkum inni hjá Varnik og Marionu, sigur fryntligi sumbingurin, at hann og Marianna møttust í Vestmannaoyggjunum umleið eitt ár eftir, at hann var komin til oyggjarnar.

– Eftir at vit vóru komin saman, giftust og høvdu fingið børn, vóru vit ikki nógv heima í Føroyum, men Marianna fór av og á heim til Føroya við børnunum. Meðan hon einaferð var í Føroyum, og eg var til skips í Íslandi, møtti hon einum sumbingi í Havn. Hesin segði, at hann skuldi yvir til Íslands við bátinum Óla Horn úr Vági at taka agn á Seyðisfjørðinum, og síðan skuldu teir til Grønlands at fiska. Kona mín spurdi nú, um hon kundi sleppa við til Íslands. Jú, tað kundu hon og børnini saktans.

Varnik vísir á, at kona hansara tá slett ikki hevði hugsað um, hvar Seyðisfjørður liggur í mun til Vestmannaoyggjarnar, men hon vildi bara sleppa til Íslands.

Marianna leggur nú upp í prátið aftur og sigur, at alt gekk væl á ferðini yvir til Íslands við Óla Horn, og veðrið var gott.

– Eg havi ongantíð havt sjóverk, og tað gekk væl við børnunum eisini. Onkra løtu spældu tey niðri á dekkinum á bátinum. Eg vildi bara sleppa aftur til Íslands, og tí tók eg henda móguleikan við Óla Horn, sigur Marianna.

Varnik sigur, at tað tekur stívliga eitt samdøgur at sigla av Seyðisfjørði til Vestmannaoyggjarnar.

– Men, tað var so heppið, at júst um hetta mundið, sum Óli Horn var á veg til Íslands, og kona mín og børn vóru við, ætlaði skiparin hjá mær sær heim. Vit vóru júst um hesar leiðir,

Hon er frá Gjógv, og hann er úr Sumba. Tey møttust fyrstu ferð í Vestmannaoyggjunum sum ung, og tey hava verið saman síðan. Tá hann er úti og ringir til hennara, snakka tey íslensk saman

og skiparin hjá mær vildi biða eftir, at Óli Horn skuldi koma. Tá báturin við konu og børnum mínum kom til Seyðisfjarðar, lögdu vit uttan á skipið og tóku tey umborð hjá okkum.

Hesi árinu, meðan børnini vóru smá og vuku til, var Marianna ofta um sumrnarar heima í Føroyum við børnunum, men tað var langt ímillum, at Varnik vitjaði, tí hann var fyri tað mesta til skips.

Varnik sigldi í tilsamans 54 ár. Tey seinastu nógvu árinu sum bátsmaður við einum av bestu trolarunum í oyggjunum. Tá hann gavst at sigla eftir hesi mongu ár, fór hann í land at smíða.

– Mær hevur altíð dámað væl at smíða, og eg havi smíðað nógv her inni hjá okkum sjálvum.

Marianna leggur nú aftrat, at

Varnik ofta smíðaði millum túrar, og tá høvið beyðst annars, og eftir at hann legðist upp, fór hann at smíða burturav.

Varnik sigur, at hann og konan eiga eini summarhús inni á meginlandinum, sum liggja beint oman fyri Selfoss, og her dámar honum eisini væl at stákast við ymiskt fyrifallandi.

Í sínum arbeidslívi var Marianna í fleiri ár í einum toyhandli í Vestmannaoyggjunum, og hon arbeiddi eisini nógv ár í fiski, sum henni dámdi ógvuliga væl.

Húsini fóru í gosinum

Fyrstu húsini, sum hjúnini áttu í Vestmannaoyggjunum, vóru eini gomul hús, sum stóðu mitt í býnum. Tað gekk so væl at fiska um hetta mundið, at Varnik tjenti og betalti húsini eftir teimum árum. Her búðu tey í eini 4-5 ár.

Varnik og Marianna høvdu júst bygt sær nýggj hús, tá tað fór at goysa í Vestmannaoyggjunum minniliga vetrarnáttina hin 23. januar í 1973.

– Vit høvdu búð í nýggju húsunum í umleið eitt ár, og her hevði eg eisini smíðað nokso nógv sjálvur. Tað byrjaði at goysa um 02-tíðina um náttina, meðan vit lógu og svóvu. Tað var skiparin hjá mær, sum ringdi. Hann var vanur at ringja, og onkuntíð kom fyri, at hann purraði meg út. Hesa náttina í 1973 sigur hann beinanvegin: »Róligur, róligur...« Eg visti slett ikki, hvat hann meinti við, men tá var tað rættliga farið at goysa. Marianna og eg vóru heima við børnunum, og vit lógu øll og svóvu, tá skiparin ringdi. Skiparin bað okkum koma oman í havnina og oman í bátin beinanvegin, og vit fingi at kalla einki við okkum, kanska eitt sindur klæðum til børnini. Tá sonur okkara kom upp hesa náttina, helt hann, at hann skuldi í skúla, sigur Varnik brosandí.

Tá hjúnini hugdu út og sóu, hvussu vordíð var, stóðu eldsúlur longu upp úr fjallinum.

– Hetta sá út sum eitt snarlás, sum mikil eldur kom upp úr.

Varnik sigur, at tey slett ikki høvdu roknað við hesum, men um kvöldið hevði verið ein pinkalítil jarðskjálvti, sum tey ikki hugsaðu stórvegis um.

– Eg haldi ikki yvirhøvur, at tað var nakar panikkur at snakka um hesa náttina. Alt fólkíð í býnum fór oman í havnina. Tað vóru ikki so nógvir bilar

tá sum nú. Tað vóru mest reiðarar og onnur, ið tjentu nógvar pengar, sum áttu bilar. So, tey flestu fóru til gongu oman í havnina.

Hann sigur, at allir bátarnir í Vestmannaoyggjunum og eisini bátar innan av meginlandinum sigldu við fólki inn til Torlakshøfn og Grindavík. Tað vóru eisini bátar, sum sigldu fleiri túrar við fólki.

– Eftir eldgosið arbeiddu vit, ið sigldu við skipinum, sum eg var við, í ein hálvan mánaða við at bjarga ymiskum út úr húsunum, sum komandi var til. Vit pakkaðu niður og syrgdu fyri, at fólk fingi tað, tey áttu.

Beint eftir eldgosið, og meðan fólk enn vóru í gongd við at bjarga ymiskum, sum bjargast kundi, fór Marianna at arbeiða á hotellinum í oyggjunum.

– Tað var löggreglan, sum tá búði á hotellinum. Marianna varð sett niður í kjallaran at vaska toy fyri lögregluna, og har var alt fult av gassi.

Varnik og Marianna siga, at har, sum hús teirra stóðu í eldgosinum, eru eingi hús í dag. Tey liggja langt undir grótbræðingini, kanska einar 30, 40 ella 50 metrar niðri.

– Kirkjan í Vestmannaoyggjunum fór næstan undir í øsku og ikki av sjálvari grótbræðingini. Øska kom yvir allan býin.

Eftir eldgosið í Vestmannaoyggjunum, tá føroysku hjúnini høvdu mist húsini og alt tey áttu, fóru tey til Grindavíkar at búgva.

– Vit fingi nýggj hús í Grindavík, og eg fekk eisini tjans við einum góðum báti har. Vit búðu bara nakrar mánaðir í Grindavík. Marionnu dámdi slett ikki at vera har, og bæði vildu vit sleppa heim aftur til Vestmannaoyggjarnar.

Tá tey komu aftur til oyggjarnar, bygdu tey sær eini onnur hús, men tey húsini eiga hjúnini ikki longur.

– Marianna fekk trupulleikar við knøunum og húsini, vit búðu í, vóru ikki serliga væl egnaði til hana, tí her vóru trappur. Tí fóru vit fyri nøkrum árum síðan í skifti við ein mann, har hann fekk okkara hús, og vit fingi húsini hjá honum.

Varnik Niclasson sigur, at einki hevur verið at merkt til nakað eldgos aftur í oyggjunum, og her hava ongar ristingar verið at snakka um.

Eini 350-400 hús vórðu lögð í oyði í herviliga eldgosinum í 1973.

Varnik Niclasson dugir sera væl til hendurnar, tó at hann ikki er útbúgvinn timburmaður. Hann hevur pyntað nógv kring húsini, ið eisini hava vunnið heiðursløn sum snøggastu hús í Vestmannaoyggjunum